

er risiko for overbehandling, idet de private udbydere har økonomisk interesse i en omfattende undersøgelse og behandling, og netop udgiftsniveauet i sundhedssektoren vil stige, hvis et privat sundhedsvæsen og et forsikringsmarked får et større omfang. Og sådan kunne vi blive ved. Der er ikke hold i de økonomisk argumenter, man kommer med.

Men jeg kan ikke lade være med at spørge Venstre og De Konservative: Når man mener, at der er så mange fordele ved et sådant forslag, hvorfor i alverden kom man så ikke med et forslag i de 10 år, man havde regeringsmagten?

Den daværende skatteminister svarede Folketinget den 13. december 1989, da der blev redegjort for en beskatning af forsikringsordninger, og i den forbindelse nævntes det også, at der ville være skattepligt, hvis arbejdsgiveren direkte betalte udgifterne ved en ansats ophold og behandling på et privat hospital. Der ville således efter den daværende skatteministers opfattelse – og det var i 1989, måske kan Venstre og Konservative huske, hvem det er – være tale om et løntillæg til den ansatte.

Dengang mente man sådan; hvorfor mener man noget andet nu? Hvorfor gjorde man ikke noget dengang, når man nu mener, at der kan spares, og at alting bliver så socialt retfærdig, osv.

Hr. Jan Køpke Christensen kommer også med en masse argumenter for beslutningsforslaget, og der må jeg sige om alle de argumenter, som Fremskridtspartiet kommer med her, og hvor man nævner gaven, at det er der faktisk mulighed for nu, idet der er mulighed for at friholde arbejdstageren for beskatning af den arbejdsgiverbetalte sundhedsudgift, og så kan arbejdsgiveren oven i købet trække det fra over driftsomkostningerne.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kommer til at sige til den socialdemokratiske ordfører, at hvis man rykker patienter ud af ventelisten, fordi de bliver behandlet, så afkorter man altså ventelisten. Sådan må matematikken i det her være.

Så siger fru Anna-Marie Hansen også, at det vil give overbehandling. Altså, det mener jeg også er grebet helt ud af luften, for selvfølgelig begynder man ikke at overbehandle, for der er jo stadig væk en omkostning ved det, og der er da ingen, der går hen og bliver behandlet for en lidelse, de ikke har. Så jeg mener, at det simpelt

hen bare er socialdemokratiske søfklaringer for at undlade at støtte et godt forslag.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Lad mig gøre det helt klart: Det er ikke søfklaringer; det er en god, solid argumentation for at bevare det aller- allervigtigste princip i det danske sundhedsvæsen, og det er det princip, at alle skal have lige adgang til at blive behandlet, når man er syg, uanset om man sidder i en nøgleposition et eller andet sted på arbejdsmarkedet, uanset om man har penge til behandling. Socialdemokratiet vil forsvare det solidariske princip, så vi kan have det flotte sundhedspolitiske princip, at alle kan blive behandlet, når der er behov for det.

Det skal vel heller ikke være arbejdsgiverne, der skal til at diagnosticere og vurdere, om folk skal sendes til behandling. Der mener jeg det er utrolig vigtigt, at det er lægefagkundskaben, der stiller en diagnose og vurderer, hvornår man skal til behandling.

Og jeg synes, at når Venstres ordfører taler om ulighed, vil jeg gerne spørge: Hvad med de ældre, der er uden for arbejdsmarkedet? Hvad med de mange, der ikke har en chance for det her? Hvordan vil Venstre så tage hånd om dem? Vil Venstre så overlade dem til et offentligt sundhedsvæsen, som ud fra alle undersøgelser let kan blive stillet meget dårligt økonomisk. Vi skal jo ikke have USA-tilstande herhjemme.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Alle lige adgang til behandling – smukke, flotte ord. Det er jo det, vi hører gang på gang fra Socialdemokratiet. Ikke desto mindre – så kommer jeg med en sidebemærkning – benytter selv Folketingets medlemmer i den socialdemokratiske gruppe sig af den mulighed, det er ikke at have lige adgang til behandling, at stå fint og vente på venteliste. Så det er i hvert fald en bekræftelse af, at man lever op til det, man står for.

Man kan komme i en situation, som de pågældende personer er kommet i, hvor det er nødvendigt med behandling her og nu, og så må man altså sige: I stedet for at tage en tur til USA eller et andet sted i verden vil jeg hellere bruge pengene på en behandling. Er det ikke rimeligt? Jeg synes da, det er rimeligt. Jeg synes da, det er flot af de folketingsmedlemmer, de